

Arrest

nr. 60 283 van 28 april 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 april 2011 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) en van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 april 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 april 2011 om 12 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 maart 2010 dient de verzoekende partij die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 28 september 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt op 7 januari 2011 bevestigd met het arrest nr. 54 142 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Op 28 januari 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Zij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst.

1.4. Op 14 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat de betrokkene op 23 maart 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 25 maart 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 september 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 7 januari 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 26 januari 2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een artikel uit een krant naar voren brengt dat hij vermist wordt waarbij opgemerkt moet worden dat een artikel uit een krant niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het geplaatst kan worden op aanvraag, dat de betrokkene zelf verklaart dat het artikel er door zijn vader werd geplaatst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een foto van zijn vader met een imam en een foto met een leider naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een aantal personen, zonder aanduiding van wie ze zouden zijn, of waar of wanneer ze genomen zouden zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij foto's van zichzelf met wonden naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een niet te herkennen persoon, dat het dan ook eender wie kan zijn, eender waar of wanneer genomen kan zijn. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

1.5. Op 14 april 2011 wordt aan de verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

- artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Nigeria voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden:

Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde de procedure tot identificatie te kunnen starten.”

2. De ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag

2.1. Aangaande de mogelijkheid tot het indienen van een vordering tot schorsing tegen de thans bestreden beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, doet de verzoekende partij gelden wat volgt:

“Krachtens artikel 51/8 (lees: artikel 51/8, derde lid) van de wet van 15 december 1980: “Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.”

Dit artikel dient gelezen te worden in combinatie met de draagwijdte die door het Grondwettelijk hof verleend werd aan artikel 50 derde en vierde lid in haar arrest n° 83/94 van 1 december 1994 en die ze als volgt vervangt: “Artikel 50, derde en vierde lid, is dus slechts van toepassing op een loutere bevestigende beslissing van de Minister of zijn gemachtigde. Die bepaling voert aldus slechts een specifiek geval in waarin de vordering tot schorsing voor de Raad van State niet ontvankelijk is. Alvorens de vordering tot schorsing niet ontvankelijk te verklaren, zal de Raad van State nagaan of de voorwaarden met betrekking tot die grond van niet ontvankelijkheid zijn vervuld. Als de vreemdeling nieuwe gegevens aanvoert, maar de bevoegde Minister of diens gemachtigde oordeelt dat zij niet van die aard zijn dat daardoor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 wordt aangetoond, is artikel 50, derde en vierde lid, niet van toepassing”.

In het onderhavig geval vloeit uit de uiteenzetting van de feiten en middel voort dat de bestreden beslissing niet zuiver een bevestigende beslissing is van de voormalige beslissingen genomen door tegenpartij, zodanig dat de vordering tot schorsing ontvankelijk verklaard dient te worden. Verzoeker legde vijf nieuwe documenten naar voren.”

2.2. Artikel 51/8, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

2.3. Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen, mocht aangetoond worden dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het “nieuwe” artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Dit impliceert dat de verzoekende partij een ernstig middel moet aanvoeren waarin zij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en uiteenzet dat de beslissende overheid de door haar aangevoerde “nieuwe gegevens” ten onrechte buiten beschouwing laat.

2.4. In wat zich voordoet als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 51/8, 51/10, tweede lid, 57/6, 1° en 62 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 EVRM en een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij betoogt in essentie dat artikel 51/8 “de Minister een appreciatiebevoegdheid toe(kent) die zich beperkt tot het onderzoek van het nieuwe karakter van de aangehaalde elementen: hij dient na te gaan of de voorgelegde elementen die als nieuw voorgehouden worden, betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure of een nieuw bewijs

van een voormalige situatie voorstellen en na te gaan of de vreemdeling niet in staat was om deze elementen ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvraag voor te brengen”.

De verwerende partij heeft de nieuw aangebrachte elementen geapprecieerd, niet op basis van hun nieuw karakter, maar op basis van hun bewijskracht.

2.5. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 100).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds

(Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Het nieuw karakter van de gegevens wordt overigens te dezen noch in de bestreden beslissing noch in de nota *in concreto* betwist.

2.6. Met betrekking tot de beoordeling van de nieuwe elementen *an sich* door de verwerende partij, doet de verzoekende partij het volgende gelden:

“Verzoeker vreest zijn vader en toont aan door het krantenartikel van zijn vader dat deze nog steeds op zoek is naar hem. Dit is een actualisatie van zijn vrees en kon per definitie niet eerder bijgebracht werd. Bovendien brengt verzoeker ook een nieuw bewijs van een voormalige situatie: hij heeft littekens op zijn lichaam die het gevolg zijn de slechte behandelingen die hij in Nigeria kreeg. Hij legde foto’s van zijn lichaam neer. Bij huidig verzoekschrift legt hij tevens een attest van de dokter van het Centrum voor illegalen te Vottem neer (stuk 4).

De beoordeling van verzoeker omtrent deze foto’s kan niet anders als een manifeste appreciatiefout gekwalificeerd worden.”

En:

“In onderhavige geval onderzoekt de tegenpartij niet eens de inhoud van het krantenartikel en vooral de redenen waarom verzoeker acht dat dit document de actualiteit van zijn vrees kan aantonen (ook al is dit zeker niet de rol van verwerende partij). Er wordt niet eens nagegaan wie er op de foto’s voorgesteld wordt en wat hun rol juist is. Deze personen werden reeds vernoemd door verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker kent problemen met zijn vader, wat dus betekent dat een foto en een krantenartikel geschreven door zijn vervolger wel iets kan aantonen van de vrees van verzoeker ten opzichte van deze vervolger en dus zeker een nieuw element voorstelt.”

2.7. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bewijskracht van de door de verzoekende partij bijgebrachte nieuwe gegevens heeft beoordeeld.

Omtrent het krantenartikel wordt vastgesteld dat het niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het geplaatst kan worden op aanvraag, dat de betrokkene zelf verklaart dat het artikel er door zijn vader werd geplaatst.

Omtrent de foto van de beweerde vader met een iman en van een leider wordt vastgesteld dat deze foto’s enkel zijn wat ze zijn, *i.e.* foto’s van een aantal personen, zonder aanduiding van wie ze zouden zijn, of waar of wanneer ze genomen zouden zijn.

Omtrent de foto’s van de verzoekende partij met wonden wordt vastgesteld dat deze foto’s zijn wat ze zijn, *i.e.* foto’s van een niet te herkennen persoon, dat het dan ook eender wie kan zijn, eender waar of wanneer genomen.

De verzoekende partij onderneemt zelfs geen poging deze vaststellingen, voortvloeiend uit een beoordeling waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld, te bestrijden, laat staan dat zij deze weerlegt. De Raad oordeelt dat deze vaststellingen kaderen in een onderzoek *prima facie* naar “*ernstige aanwijzingen*” omtrent het bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en dat de nieuwe gegevens kennelijk niet van aard zijn om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor sub 2.5. bedoeld.

De vordering tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag is derhalve onontvankelijk.

3. De ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 3 EVRM. Zij vreest haar vader en bovendien *“is de algemene situatie in Nigeria niet al te best momenteel”*, waarbij zij verwijst naar een rapport van Amnesty International betreffende onlusten naar aanleiding van de presidentiële verkiezingen.

3.2. De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partij reeds op 25 januari 2011 het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, een bevel dat niet werd aangevochten. Gelet op de uitvoerbaarheid van dat bevel heeft de verzoekende partij geen wettig belang bij de vordering.

3.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend.

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het is niet betwist dat de verzoekende partij op 25 januari 2011 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Evenmin wordt betwist dat de verzoekende partij heeft nagelaten een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen deze beslissing, zodat dit bevel definitief is geworden en door de verwerende partij nog steeds kan worden uitgevoerd. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan de verzoekende partij derhalve niet tot voordeel strekken. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij de vordering tot nietigverklaring van deze beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746).

De vordering tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 14 april 2011 is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,

mevr. N. WELLENS toegevoegd griffier.

De griffier,

De kamervoorzitter,

N. WELLENS

F. HOFFER